

Chương 1

Tiểu Long đi vào rồi lại đi ra.

Chốc chốc nó lại đấm hai tay vào nhau.

Tiểu Long đang tức lắm.

Nó đi loanh quanh trong chiếc sân gạch trước nhà một lát, nghĩ sao lại quanh ra sau hè.

Tiểu Long bắt gặp Tắc Kè Bông đang lom khom cuốc cuốc đào đào trên vạt đất trống kế ao rau muống.

- Bây giờ mày mới dậy à? - Tắc Kè Bông nhìn Tiểu Long lúc này đã đặt mông ngồi trên thành giếng đá cạnh gốc khế, mỉm cười hỏi.

Tiểu Long làm như không nghe thấy câu hỏi của Tắc Kè Bông. Nó hát hằm, mặt lạnh như tiền:

- Thằng Lượm đâu?

- Nó dắt bò đi ăn từ sớm rồi. Giờ này chắc nó đã ở dưới đồi Cát Cỏ.

- Thế còn Quý ròm? Mà có biết nó đi đâu không?

- Không.

- Nó không đi theo thằng Lượm à?

- Không. Quý ròm đi xe đạp của mẹ tao mà.

- Nó có nói với mày nó đi tới nhà ai không?

- Nó chẳng nói gì cả.

- Sao mày không hỏi nó?

- Tao có hỏi. Nhưng nó chỉ nhe răng cười.

Tiểu Long không buồn chất vấn Tắc Kè Bông nữa. Nó nhớ ra nếu Quý ròm đã không nói gì với nó thì không khi nào lại đi thổ lộ với Tắc Kè Bông.

Tiểu Long dán mình trên thành giếng, mặt thân ra. Thằng ròm đi đâu mấy ngày nay thế nhỉ? Hôm nào cũng vậy, cứ sáng ra là Tiểu Long chẳng thấy Quý ròm đâu. Trưa, Quý ròm cũng chẳng buồn mò về nhà ăn cơm.

Tối mịt, bạn nó mới ló mặt về. Lần nào cũng vậy, liệng chiếc xe đạp vào vách là Quý ròm tót ra chỗ giếng đá sau hè kéo nước xối ào ào, tụi bạn hỏi gì cũng chẳng nói.

- Mày đi “trừ tà ma” ở đâu vậy hả Quý ròm? - Tắc Kè Bông gặng hỏi.

Quý ròm vẫn lấm lũi xối nước.

Tiểu Long chớp mắt:

- Hay mày đi thăm con nhỏ Muội Muội?

Thằng Lượm vọt miệng:

- Thằng Đế Lửa bảo hè này hai chị em Tỉ Tỉ Muội Muội không về.

Tiểu Long ngửa mặt nhìn trời, thốt thiết:

- Thế mày đi đâu vậy hả ròm? Mày đợi tụi tao tức đến xịt khói lỗ tai mày mới chịu nói hay sao?

Quý ròm vuốt tóc, đáp gọn ơ:

- Có gì mà nói.

Tiểu Long sôi máu:

- Ngày nào mày cũng đi từ sáng sớm đến tối mịt mà bảo là không có gì à?

- Thực ra đây là chuyện rất khó nói...

- Chà chà, mày định trêu tức tao hả ròm? - Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, tức tối - Mày bắt đầu có “chuyện rất khó nói” từ bao giờ thế?

Quý ròm trả lời bằng cách lảng lạng máng chiếc gàu vào cây cọc gỗ cạnh gốc khế rồi quay mình bỏ vào nhà.

- Quý ròm! - Tiểu Long hét âm.

Nhưng rõ ràng Quý ròm tưởng Tiểu Long đang gọi tên ai. Nó đi thẳng một mạch, không quay đầu lại.

Bây giờ nhớ lại thái độ lạ lùng của bạn, Tiểu Long thắc mắc hết sức. Nó đã chơi với Quý ròm bao nhiêu năm nay, chưa lần nào thấy thằng ròm kỳ cục như lần này. Tiểu Long tiếc là không có nhỏ Hạnh ở đây. Thông minh như nhỏ Hạnh, chắc chắn nó sẽ biết tông Quý ròm ăn trúng thứ gì mà đột nhiên giở chứng như vậy.

Tiểu Long biết mình không thông minh, nó nhớ thỉnh thoảng Quý ròm vẫn gọi nó là “đồ ngốc tử”. Người không thông minh thì không nên suy nghĩ nhiều để khỏi làm khổ đầu óc. Người không thông minh tốt nhất là nên dò hỏi người khác. Tiểu Long liếc về phía thằng Tắc Kè Bông:

- Thế mà có thấy Quý ròm đạp xe về hướng nào không?

- Thấy.

Mắt Tiểu Long sáng trưng:

- Hướng nào?

- Tao thấy nó đạp xe ra ngõ.

- Chạy ra ngõ thì nói làm gì! - Người không thông minh thờ một hơi dài thườn thượt khi phát hiện mình đang nói chuyện với một người không thông minh khác - Tao muốn biết là Quý ròm quẹo ngã nào. Nó chạy xuống xóm Dưới hay chạy lên xóm Đầu Cầu?

- À, cái đó thì tao không biết. - Tắc Kè Bông chống cuốc xuống đất và đứng thẳng lưng lên - Nhưng sao mà cứ thắc mắc về chuyện này mãi thế? Quý ròm chẳng đã nói với ba mẹ tao là nó đang bận trừ tà ma ở làng bên cạnh rồi là gì.

Tiểu Long nhăn mặt:

- Nó nói thế mà mà tin được à?

- Được chứ. - Tắc Kè Bông gọn lỏn.

- Làm gì có ma quỷ trên đời này. - Tiểu Long đập tay lên thành giếng, hừ mũi - Vụ quỷ một giò ném đá lên nhà ông Sáu Cảnh năm ngoái là do người ta giả dạng...

- Vụ đó thì tao biết. Nhưng còn chuyện bọn quỷ đốt đèn bày tiệc trong ngôi nhà ma trên đồi Cắt Cỏ...

Tiểu Long cắt ngang:

- Vụ đó cũng do con người bày ra tuốt. Chẳng có ma quỷ gì ở đây cả.

Lời khẳng định của Tiểu Long khiến Tắc Kè Bông dựng mắt lên, suýt chút nữa chiếc cuốc đã văng khỏi tay nó:

- Mà nói thật đấy hở?

- Tao xạo mà làm gì!

- Thế người nào đã làm chuyện đó? Làm vậy để làm gì? Sao thẳng Quý ròm nói với mẹ tao bọn quỷ trên đồi Cắt Cỏ dạo nọ là quỷ thật?

Tắc Kè Bông hỏi dồn. Lần này nó ném luôn cây cuốc xuống đất và rảo bước về phía Tiểu Long.

Thấy thẳng này có vẻ quyết theo đuổi câu chuyện đến cùng, Tiểu Long xua tay rồi rít:

- Mà xối đất tiếp đi. Đây là chuyện rất khó nói, tao không thể kể cho mà nghe được.

Hình ảnh chị Cam hẹn hò với anh Sơn trên đồi Cắt Cỏ dạo nào hiện ra trong đầu Tiểu Long. Chị Cam là chị thẳng Đế Lửa. Đế Lửa là bạn thân với nó và Quý ròm. Tụi nó không thể để người làng đàm tiếu về chị của bạn thân mình được, nhất là khi chuyện hẹn hò này đã lui vào quá khứ.

Đang bối rối, Tiểu Long không biết mình vừa lặp lại giọng điệu của Quý ròm.

- Thế ra tụi mà đưa nào cũng có “chuyện rất khó nói” hết à? - Tắc Kè Bông liếc Tiểu Long qua khóe mắt, giọng châm biếm.

Tiểu Long không nhìn được mặt mình, nhưng nghe hơi nóng bốc lên tận gáy, nó lập tức hình dung ra một quả cà chua chín.

Nó lúng túng đưa tay sờ chớp mũi, theo cái cách người ta sờ cuống cà chua, ấp úng:

- Nói cho đúng ra... nói cho đúng ra...

- Thế trước nay mày chưa bao giờ nói đúng hết sao? - Tắc Kè Bông “xi” một tiếng.

Thằng Tắc Kè Bông này học ai mà năm nay nó mồm mép thế nhỉ! Tiểu Long rửa thâm trong bụng và loay hoay tìm cách thay đổi mẫu câu:

- Sự thực thì... chuyện ma trên đồi Cát Cỏ liên quan đến rất nhiều người. Nếu tụi tao để lộ chuyện này ra, chắc chắn sẽ có người bỏ làng ra đi...

- Mày nói thật đấy hở? - Lần thứ hai trong vòng năm phút, Tắc Kè Bông trợn mắt lên.

Quá sững sốt, nó không biết nó vừa hỏi đúng cái câu nó đã hỏi. Và cũng không biết Tiểu Long vừa trả lời đúng cái câu Tiểu Long đã trả lời:

- Tao xạo mày làm gì!

*
* *

Tiểu Long không xạo, tất nhiên là Quý ròm xạo.

Tiểu Long báo với Tắc Kè Bông và thằng Lượm là Quý ròm chẳng bần trừ tà ma ở làng bên cạnh gì hết trơn.

Tắc Kè Bông và Lượm nửa tin nửa ngờ. Nói chính xác, tin chỉ có ba phần mà ngờ tới bảy phần. Ờ há, Lượm bồi hồi nhớ lại, những lần đi “trừ tà ma” ở đồi Cát Cỏ và đi “đàm phán” với bọn “quỷ một giờ” nơi nhà ông Sáu Cảnh, bao giờ Quý ròm cũng cho tụi nó đi theo. Nhưng lần này, hành tung của Quý ròm hết sức bí mật. Ngay cả Tiểu Long mà Quý ròm cũng không cho đi cùng thì đúng là chuyện chưa từng có.

- Như vậy không phải anh Quý đi “trừ tà ma” rồi! - Lượm

thốt thành tiếng ý nghĩ trong đầu, lúc này nó đã nhốt bò vô chuồng và chạy lại chen vào ngồi giữa Tiểu Long và Tắc Kè Bông.

- Vậy nó đi đâu mấy ngày nay vậy ta? - Tắc Kè Bông ngược nhìn cành lá trên đầu, nói trống.

- Tôi nay thế nào tụi mình cũng phải hỏi cho ra lẽ!

Tiểu Long đấm tay vào không khí, hậm hực nói. Trong ba đứa, nó là đứa giận Quý ròm nhất. Dĩ nhiên rồi, vì nó và Quý ròm, nhỏ Hạnh xưa nay là một “bộ ba” thân thiết, không giấu giếm nhau bất cứ chuyện gì. Thế mà bây giờ thằng ròm cho nó ra rìa. Thằng ròm không còn coi nó là bạn thân nữa.

Tiểu Long giận quá, suốt ngày hết đi ra đi vô lại ra sau hè ngồi tâm sự với Tắc Kè Bông. Đến khi mặt trời đã xuống quá ngọn tre, thằng Lượm đã lừa bò vô chuồng rồi mà Tiểu Long vẫn còn ngồi ngoài hè với Tắc Kè Bông đủ biết nó giận Quý ròm đến mức nào. Phải nói là giận ời là giận!

Chương 2

Quý ròm bị Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm đứa nắm tay đứa kẹp cổ lôi tuột ra đóng rơm kế chuồng bò và quây tròn lại.

Nhưng Quý ròm chẳng tỏ vẻ gì hốt hoảng.

Nó còn xoa bụng, khôi hài:

- Ôi, môn thể dục gì thế này? Tao mới ăn cơm xong, không có vận động nhiều được đâu đấy!

Quý ròm giễu. Nhưng ba đứa bạn nó không cười.

Tiểu Long nắm vai Quý ròm ấn xuống chân đóng rơm, lạnh lùng:

- Ngồi xuống!

Quý ròm ngồi bệt xuống, ngả lưng vào đóng rơm và duỗi thẳng chân ra phía trước:

- Ô, cảm ơn nhé! Lâu lắm tao mới được khoan khoái như thế này!

Tiểu Long vẫn xuất sắc trong vai người có bộ mặt không biết cười. Nó găm gừ:

- Mà nói đi! Mà có còn xem tao là bạn không?

- Mà cũng nói đi! Mà có còn xem bạn là tao không mà mà hỏi kỳ cục vậy?

- Chính mà kỳ cục thì có! - Tiểu Long nghiêng răng ken két - Nếu mà còn xem tao là bạn sao mà không nói cho tao biết hằng ngày mà đi đâu?

- Trời ơi là trời! Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Mà có bị va đầu phải gốc cây nào không vậy? - Quý ròm giơ hai tay lên đầu, tru tréo bằng giọng oan ức - Tao chẳng đã nói với cả nhà rồi là gì! Tao đi trừ tà ma ở làng bên cạnh.

- Tà ma cái đầu mà! - Tiểu Long dậm chân xuống đất - Mà từng nói với tao là trên đời này không hề có ma kia mà...

- Đúng rồi đó! - Thằng Lượm phụ họa - Vụ ma trên đồi Cát Cỏ lần vụ quý một giò trên nhà ông Sáu Cảnh dạo trước toàn là ma giả, ma hai chân...

- Mà định gạt tụi tao hả Quý ròm? - Tắc Kè Bông dán mắt vào mặt Quý ròm, giọng trách móc - Ý mà là chỉ có một mình mà khôn, còn tụi tao đứa nào cũng ngu như heo...

- Đó là ý mà chứ không phải ý tao! - Quý ròm khịt khịt mũi.

Thằng Lượm ngồi xuống cạnh Quý ròm, hạ giọng giảng hòa:

- Chứ ý anh sao?

- Ý tao hả? - Quý ròm gãi đầu - Ý tao là... trước đây tao vẫn nghĩ trên đời này không làm gì có ma. Chuyện ma quỷ là chuyện người ta bịa ra. Nhưng đến hôm nay...